

сахарь нерачилъ да приѣмни Іоакимовытѣ дарове, ѹкорилъ го, и го похѹдилъ: „не трѣба речи, да приѣмамъ отъ твоитѣ ржцѣ дарове; защото нѣмашь чеда, и защото нѣмашь Божіето благословенъе, зарадъ нѣкой твой грѣхове.“ Тзй и дрѹги Єврейны отъ Рѹвимовето племе, като принасалъ съ дрѹгытѣ хора дароветѣ си, ѹкорилъ Іоакима тзй: „защо ма испрѣварашь да принасашь даръ Богѹ? незнаешь ли, чи не си достоинъ да принесешь съ насъ дарове, понеже не си оставилъ сѣмѣ во Израилъ?“

Тзй, като чѹлъ добродѣтелный Іоакимъ, излѣзалъ изъ храма Господень наскѹрбенъ, засраменъ и ѹдѹманъ; този прѹзникъ мѹ станжалъ за плачь, радостьта мѹ—за сѣтованіе; и не са върналъ въ кжцата си отъ голѣма скѹръь, но ѹтишелъ въ пѹстыньта при пастыритѣ на стадата си,—дѣто плакалъ за двѣ: едно, за безчадіето си, а дрѹго за безчестното одѹмванъе и ѹкореніе; и като мѹ хрѹмнало на ѹмъ, за праотца Авраама.